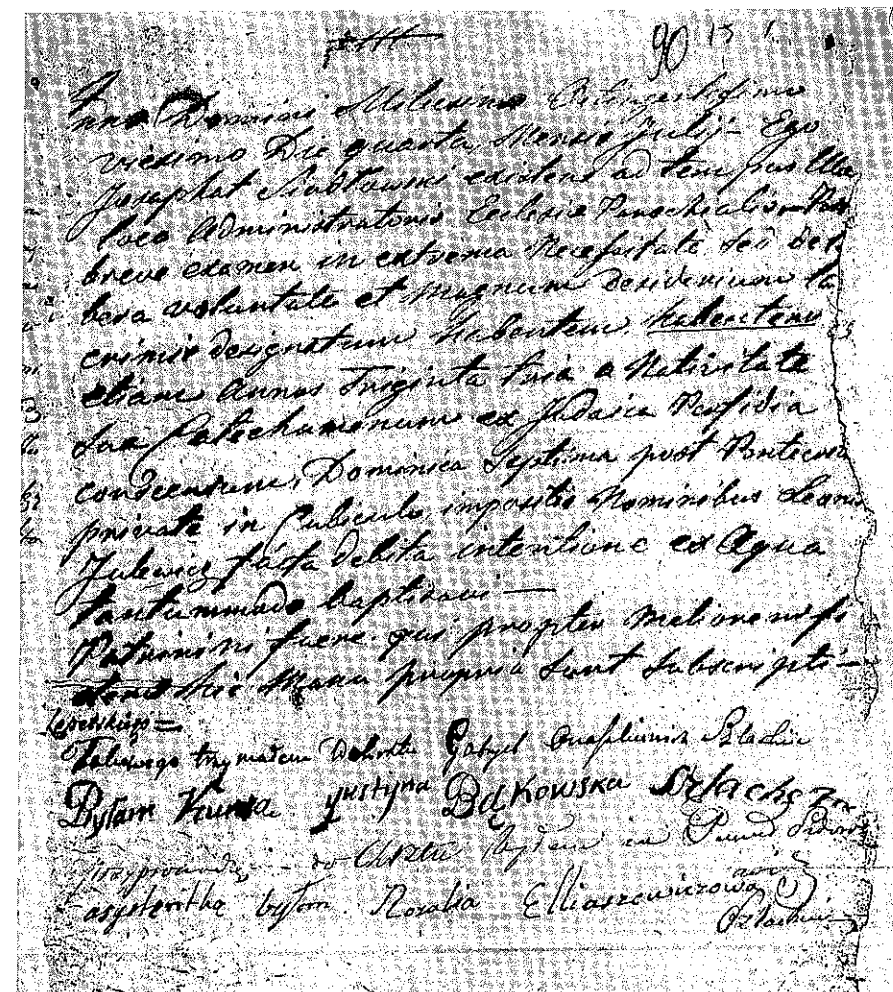

2. תעודת הטבילה של משה

הכומר הקתולי יוזף סידלובסקי מאשר כי ב-4 ביולי 1820, יום ראשון השביעי לאחר חג השבועות הנצרי (pentecost), היתה הטבילה. הנוסח הלטיני קבוע ורק התאריך, שם הנטבל וחתומות העדים משתנים. בשורות 11-12 צוין השם החדש: ליאון יולייביץ (Leoni Jolewicz). שמות העדים: גבריאל אוגשקייביץ, יוסטינה בנקובסקה, פאול סידורוביץ ורוזליה אליאשביץ.

3. מכתב האדמו"ר האמצעי דוב בער ואחיו ר' חיים אברהם בעניין התנצרותו של משה

[דפים 26-27] # 762.

התקבל ב-8 בספטמבר 1820.

פולונסקי, אב הכנסייה של ויטבסק, קיבל הוראה להשיב. 9 בספטמבר 1820, # 713.

לכבוד קדושתו הרמה [סטניסלב סיקסצ'נייביץ בודוש], האדון המטרופוליט של הכנסיות הקתוליות-הרומיות ברוסיה ובעל אותות הצטיינות שונים.

מאת בערקה ואברם בני זלמן שנייר תושבי העיירה ליובאוויץ שבנפת בבינוביץ, פלך מוהילב.

בקשה כנועה.

החסדים [והנדיבות] שהביע כבוד קדושתו הרמה כלפי כל המחפשים הגנה וחסות, הגיעו גם אותנו להציג בפני כבוד קדושתו הרמה את תיאור מצבנו המר.

אחינו משה שנייר סבל מילדותו ממחלות, ועל אף שמצבו היה כזה שלא השאיר סיכוי לכך שבעתיד יוכל לסייע למשפחה בענייני מסחר ובענייני המשפחה, בכל זאת אבינו, מרוב אהבתו לבנו ומרצונו לראותו בריא, לא חסך באמצעים על מנת להשיב לו את בריאותו. לשם כך פנה לרופאים, תחילה בוויטבסק, ומאוחר יותר לאדון יליץ ולרופאים אחרים בסנט פטרבורג. אך לאחר שהבן לא זכה למזור המיוחל, ושיגעונו אף גבר עליו ביתר שאת, פנה אבינו לרופא-המפקח (אינספקטור) קֶקֶק בסמולנסק. אבל אחינו, אף שזכה למעט הקלה בחוליו, היה שרוי לרוב במצב של טירוף דעת עד שנת 1812. באותה שנה, כאשר אבינו עזב את מקומו בשל פלישת האיוב לרוסיה, נשלח לאולה שליח על מנת שיביא לאבינו את בנו. הבן נאסר אז בשקלוב על ידי הצרפתים שחשבוהו למרגל ודגורו למיתה, אלא ששחררוהו לאחר שנוכחו לדעת כי אחינו משוגע. בעקבות הלאם זה חזר הטירוף לאחינו במלוא עוצמתו.

לאחר שמשפחתנו חזרה מקורסק באותה שנה, טופל אחינו על ידי הרופאים ניימן בסטארי-ביכוב, קיאנו בסְרֶה'י, הרופא-המפקח לפלד והרופא-המנתח סאווריינה בוויטבסק, אנשי הפקולטה לרפואה בוויילנה ורופאים בטייליט ובקניגסברג שבפרוסיה. אך גם הטיפולים של כל אלה לא הועילו, ולאחר טיפול חוזר בוויילנה נקבע על ידי קונסיליום רופאים בראשות הפרופסור פרנק כי יש להפסיק את הטיפול ולהשאיר את החולה בהשגחת אדם שיהיה אחראי לספק לו מזון, יעזור לו בכל צרכיו וימנע ממנו כל אפשרות להזיק לעצמו ולאחרים. לאחר שהפסדנו בשל נסיעותינו אלה את האפשרות להתיישב במקום אחד וכן ממון רב, נאלצנו לחזור ולהתגורר בבית שבעיירה אולה. גם כאן ניצלנו את קירבת המקום לוויטבסק ולא הפסקנו את הטיפולים אצל הרופא-המפקח גיבֶנְטל ואחרים, וגם כאן לא זכה אחינו למזור המיוחל. קיווינו לזכות במעט שלוה ולהמשיך בטיפולים שיכולים היו להקל את סבלו של אחינו, אך אז, לצערנו הרב ולצער כל המשפחה, ניחתה עלינו מכה קשה.

מפקד פלוגת התותחנים סגן-אלוף פוזנוב ששהה בעיירה אולה, כעס על שנמנע ממנו, לאחר כניסת הפלוגה לעיירה, להשתכן בבית האבן הנמצא ברשות אשת אחינו המשוגע, וכיוון שקיבל לצורך שיכנון חדרי עץ באותה חצר, חפץ לנקום באשת אחינו ובכל משפחתנו. ההודמנות נקרתה לפניו כאשר גיסתנו נעדרה מהבית. פוזנוב נכנס אז לחדרו של אחינו המשוגע, שאותו לא הכיר קודם, ולאחר שפתח בשיחה איתו, לקח את אחינו בעל כורחו לדירתו, כביכול על מנת לשתות תה בחברת שאר אורחיו. לאחר שהוא השקה אותו בפונץ, הוא נתן לו, בנוכחות הכומר הקתולי של אולה, נייר בעל תוכן כלשהו לחתימה.